

Arrest

nr. 124 303 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 oktober 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 décembre 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 02.10.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Karler, 27 mei 2008, N. i. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing de ziekte van de verzoekende partij niet aftoetst aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maar wel en enkel aan artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De gemachtigde van de staatssecretaris hanteert derhalve criteria waarvoor geen wettelijke grondslag bestaat. De verzoekende partij citeert de artikelen 9, §1 eerste lid en artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Volgens de verzoekende partij laat de eenvoudige lezing van deze artikelen de gemachtigde van de staatssecretaris toe een aanvraag onontvankelijk te verklaren wanneer de ambtenaar-geneesheer in zijn advies vastgesteld heeft dat de vreemdeling niet aan een ziekte lijdt die een reëel gevaar zou vormen voor het leven of de fysieke integriteit, of een reëel risico van onmenselijke of mensonterende behandeling wanneer er geen enkele aangepaste behandeling bestaat in het land van herkomst of het land van verblijf. Nergens is voorzien dat de ziekte moet geëvalueerd worden in het kader van artikel 3 EVRM. De ziekte die aanleiding geeft tot het uitreiken van een verblijfsmachtiging, is zeer nauwkeurig en duidelijk beschreven in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelf. Deze definitie vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet is duidelijk meer uitgebreid dan de voorwaarden gesteld in artikel 3 EVRM. Opdat er een schending van artikel 3 EVRM zou voorliggen, moet er volgens de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens een reëel risico bestaan op direct overlijden, namelijk een kritieke gezondheidstoestand, of een zeer gevorderd stadium van de ziekte, wat dus een urgentievoorwaarde betekent. Deze urgentievereiste, namelijk het risico op onmiddellijk overlijden, wordt nergens gesteld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet strekt ertoe een medische behandeling te garanderen voor vreemdelingen die lijden aan een dusdanige ziekte dat deze een reëel gevaar meebrengt voor het leven of de fysieke integriteit, of een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling, op voorwaarde dat er geen enkele adequate behandeling bestaat in het land van herkomst of verblijf. De evaluatie van de ziekte in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dus niet verwijzen naar de ernst van artikel 3 EVRM. Hiervoor bestaat geen enkele wettelijke noch enige andere grondslag. De twee artikelen hebben een ander toepassingsveld en zijn absoluut verschillend. Artikel 3 EVRM is geen aanvulling op artikel 9ter van de vreemdelingenwet zodat de rechtspraak van het Europees Hof met betrekking tot artikel 3 EVRM niet kan dienen voor de interpretatie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch voor de definitie van de notie “*ziekte*” in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er is dus geen enkele wettelijke basis om de definitie van de ziekte in artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan te passen aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 3 EVRM. De verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad van State van 19 juni 2013 en arrest nr. 93964 van 19 december 2012 van de Raad. *In casu* verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing naar de ernst van de aandoening, volgens artikel 3 EVRM, wat dus een interpretatie is die een manifest foute definitie van het begrip “*ziekte*” volgens artikel 9ter van de vreemdelingenwet inhoudt. De bestreden beslissing is daarom in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98 937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

2.5. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij aangevoerde medische problematiek het voorwerp heeft uitgemaakt van een analyse door een ambtenaar-geneesheer. Deze arts oordeelde dat de depressie die wordt beschreven in het door verzoekende partij aangebrachte standaard medisch getuigschrift geen actueel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit. Hij lichtte hierbij toe dat deze depressie ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent en na enkele maanden spontaan in gunstige zin evolueert. Tevens verduidelijkte hij dat de behandeling van

deze aandoening door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en derhalve niet essentieel is, en dat het risico op suicide van louter speculatieve aard is en er dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van verzoekende partij. Hij concludeerde dat er bijgevolg kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij haar standpunt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer niet de criteria die zijn opgenomen in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet in aanmerking heeft genomen, doch de toepassingsvoorwaarden van artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft aangewend mist, gelet op voorgaande vaststellingen, duidelijk feitelijke grondslag. Verzoekende partij kan niet stellen niet op de hoogte te zijn van het standpunt van de ambtenaar-geneesheer daar zijn bevindingen zijn opgenomen in een advies waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat werd gevoegd bij de bestreden beslissing. De inhoud van voormeld advies maakt dan ook een integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing.

De Raad dient voorts te benadrukken dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 4° *inuncto* 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt al dan niet kennelijk beantwoordt aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname dat dit kennelijk niet het geval is derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing. Het gegeven dat een andere ambtenaar nog een aantal overtollige rechtstheoretische beschouwingen in de bestreden beslissing heeft vermeld en aangaf dat ook door een toepassing van striktere criteria, geput uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM, *in casu* ook niet kan worden besloten dat verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden ingewilligd kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

2.6. Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Haar betoog luidt als volgt:

“Bij arrest dd. 17 december 2012 nam de IIde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen standpunt in nopens de interferentie tussen art. 9 Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM. (stuk 3)

In strijd met de hoger ingenomen stelling van verzoekster (cfr. supra) overweegt de Raad dat het logisch is om de rechtspraak van het EHRM inzake art. 3 EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren, teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM vallen.

De IIde kamer van de Raad erkent hiermee (minstens impliciet) dat de begrippen vervat in art. 9ter Vreemdelingenwet dienen gekoppeld aan de rechtspraak van het EHRM inzake art. 3 EVRM.

De Raad gaat in het arrest derhalve over tot een inhoudelijke analyse van de rechtspraak van het EHRM, en komt tot volgende pertinente overwegingen, welke verzoekster - weze het ondergeschikt-onderschrijven:

“Niettegenstaande (...), stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele levensbedreigende niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

(...)

Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in het land van herkomst.

Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds vastgesteld is dat de ziekte van de vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst.

(...)

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land

van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. "

M.a.w., ook in de hypothese dat de noties uit art. 9ter Vreemdelingenwet in overeenstemming dienen te worden geïnterpreteerd met art. 3 EVRM (en de interpretatie door het EHRM), dient vastgesteld dat de bestreden beslissing en het advies van de geneesheer in strijd zijn met art. (de rechtspraak van het EHRM) inzake art. 3 EVRM.

De loutere overweging dat geen kritieke gezondheidstoestand of vergevorderd stadium van de ziekte voorligt, betekent geenszins dat er geen schending van art. 3 EVRM kan voorliggen bij verwijdering van de vreemdeling.

Het Hof stelt duidelijk dat niet enkel dient beoordeeld of er een actuele levensbedreigende aandoening voorhanden is, maar dat met alle omstandigheden dient rekening gehouden te worden, en ook met de algemene omstandigheden in het land van herkomst, en ook met de beschikbaarheid van een medische behandeling.

In de oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf werd uitdrukkelijk geargumenteed (met verwijzing naar verschillende bronnen) dat de opvolging, begeleiding en behandeling van verzoekster in Servië vernederend en mensonterend is (en in strijd met de meest fundamentele mensenrechten).

Dit element wordt in de bestreden beslissing helemaal niet ontmoet, hoewel dit element relevant is bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker."

2.8. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel kan het volstaan te herhalen dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer vaststelde dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer kwam tot zijn conclusie door de door verzoekster verstrekte medische gegevens te toetsen aan de in voormelde wetsbepaling voorziene criteria en heeft zich niet beperkt tot een onderzoek van de vraag of verzoeksters depressie levensbedreigend, kritiek of vergevorderd is. Opnieuw moet worden vastgesteld dat verzoeksters bewering dat de bestreden beslissing is gesteund op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch in artikel 3 EVRM feitelijke grondslag mist en dat verzoekster met haar toelichting geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt. Nu blijkt dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, diende de arts-adviseur ook niet verder in te gaan op de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

2.9. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER